

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

**Bibliai folyóirat
2010/3. július**

Megbocsátás és
igazságszolgáltatás

A törvény és a
szövetségek

Szövetségek

Kiadványok

Megbocsátás és igazságszolgáltatás

David Clayton

Az általánosan uralkodó nézet szerint a megváltás terve pusztán egy jogi procedúra. Valójában eddig még egyetlen olyan magyarázattal sem találkoztam, ami ne jogi fogalmakban gondolkodva próbált volna választ adni azokra a kérdésekre, hogy miért kellett Jézusnak meghalnia, ill. miért vannak a bűnösök halálra ítéelve. Ez az elgondolás a következőképpen foglalható össze:

Isten halálra ítelt engem. Miért? Mert bűnt követtem el, áthágtam a törvényt. Hogyan teheti semmissé Isten ezt az ítéletet? Hogyan törölheti ki a könyvekből bűneim feljegyzését, hogy engem ártatlannak nyilváníthasson? A népszerű elképzelés szerint Isten Krisztus vérére látva megenyhül irányomban és kijelenti: „Megbocsátok.” Fiának halála lehetővé teszi, hogy meggondolja magát.

Mi a megbocsátás?

Általában a megbocsátást egyfajta lelki viszonyulásnak tartják. Azt nevezik „megbocsátásnak”, ha a sértett fél nem neheztel az őt bántalmazóra. Ezt az értelmezést vetítik ki Istenre, melyből fakad az a következtetés, hogy ha rosszat teszek, Isten hozzáállása megváltozik, neheztelni kezd rám, és ezt mondja: „Ahhoz, hogy ismét jó szemmel nézhessek rád, előbb vért

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

kell látnom – és ha ez nem a te véred, akkor a Fiam vére lesz! Ha majd látom a kiontott vért, akkor gondolataimból és a könyvekből is kitörlöm bűneid feljegyzését, és megint jóindulattal tekintek rád.” Lehet, hogy ez a megfogalmazás durvának tűnik, de a népszerű teológia végeredményben így tekint Isten megbocsátására.

Ez az elgondolás alapjaiban hibás. Mit mond a Biblia Istenről? *Isten szeretet, valamint Isten nem változik.* Ha Ő valóban, szó szerint meggondolja magát bármi felől is, akkor nem igaz, hogy változhatatlan. Istennek minden útja tökéletes és szeretetteljes, ezért lehetetlen, hogy Ő valaha is változzon. Ha az Ő bocsánatát csak úgy tudjuk értelmezni, hogy az Atya változik meg irányunkban, akkor mindenképpen arra a következtetésre jutunk, hogy ez egy hamis eszme. Az emberek többsége azért téved ebben a kérdésben, mert nem értették meg a megbocsátás bibliai fogalmát. Krisztus áldozatának **nem** az volt a célja, hogy Isten hozzáállását megváltoztassa.

Krisztusban

Mindemellett Efézus 4:32-ben ezt olvassuk:

„Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” (Ef 4:32)

Hogyan bocsátott meg Isten? *„Krisztusban”*. Ez a Biblia egyik alapvető tanítása: Isten *„Krisztusban”* bocsát meg. De mit jelent ez? Isten Krisztusra való tekintettel megváltoztatja hozzánk való viszonyulását? Kire gyakorol hatást a megbocsátás: Istenre, vagy az emberre? Esetleg valami kozmikus, megfoghatatlan „igazságosság-eszmére”, aminek se neve, se arca, mégis Isten és ember fölött áll? Mit jelent a megbocsátás valójában és kit befolyásol?

Vitathatatlan igazság, hogy Isten mindig is szeretett és kitért karokkal várt haza engem. Amikor ezt felismertem, megváltozott az életem. Becsülni kezdtem Őt, és csodálatom napról napra nőtt. Soha nem gondolt rosszat

Hajnalcsillag

felölünk, és ha ezt az alapigazságot megértjük, akkor Isten lénye és beszéde sokkal világosabban tárul fel előttünk. Róla alkotott képünk nagyobb összhangban lesz azzal az igazsággal, hogy „*Isten szeretet*”.

Isten bocsánata tehát soha nem arról szól, hogy Ő változtatja meg a hozzánk való viszonyulását.

Bibliai megbocsátás

Vizsgáljunk meg egy igeszakaszt Lukács evangéliumában, ami világossá teszi ezt a kérdést:

„Őrizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki.” (Lk 17:3-4)

Ezzel a kijelentésével Jézus Isten természetét próbálta szemléltetni. Olyan helyzetet vázolt fel, melyben valaki állandóan vétkezett a másik ellen – akár hétszer is egy nap leforgása alatt. Jézus azt parancsolja nekünk, hogy minden alkalommal meg kell bocsátanunk az ellenünk vétkezőnek. Az igeszakasz szerint azonban ennek **feltétele van: a vétkezőnek meg kell bánnia vétkét**. Tegyük fel, hogy az illető nem tanúsít megbánást. Akkor is meg kell bocsátanom neki? A népszerű válasz így hangzik: „Természetesen igen.”

De gondoljuk csak át még egyszer. Isten akkor is megbocsát, ha mi nem bánjuk meg a bűneinket? A válasz: nem. A Biblia szerint Isten nem bocsát meg, ha nem térünk meg, megbánva bűneinket. Isten pedig nem kér olyat tőlünk, amit Ő maga sem tesz meg.

Miért kell valakinek megbánnia bűnét, mielőtt megbocsátásban részesülhetne? A felelet nyilvánvalóvá válik, ha megértjük, mi a bibliai megbocsátás lényege:

A népszerű elgondolással szemben a Bibliában a megbocsátás nem a viszonyulás megváltozása, hanem egy **kapcsolat helyreállítása**. A megbocsátás nem egyoldalú esemény, hanem olyan tapasztalat, melynek során **mindkét** fél megbékül. Valójában a „megbékélés” szó sokkal jobban kifejezi a megbocsátás bibliai fogalmát. Nem pusztán arról van tehát szó, hogy Isten megváltoztatja hozzánk való viszonyulását, hanem arról, hogy az ember újra békességre és összhangra jut Istennel – vagyis a kapcsolat helyreáll.

Ha pusztán arról lenne szó, hogy a megbántott fél viszonyulásában kell változásnak bekövetkeznie, akkor egyáltalán nem is lenne szükség megbocsátásra, mert Isten mint megbántott fél mindig jóakarattal tekintett ránk. Neki soha, egyetlen ellenséges gondolata sem volt irányunkban – még a leggyalázatosabb bűnös ellen sem. Ugyanakkor Isten azt mondja, hogy a bűnösnek előbb bűnbánatra kell jutnia, mielőtt megbocsáthatna neki. Miért van ez így? Gondoljuk végig ezt egy példán keresztül:

Ha egy barátom eljön hozzám, és ellop tőlem ezer dollárt, akkor a megbocsátás népszerű értelmezése szerint meg kell bocsátanom az illetőnek. Ez azt jelenti, hogy vissza kell fogadnom barátságomba, és úgy kell kezelnem, mintha mi sem történt volna. Amikor tehát ismét meglátogat, újra szabad bejárást kell engednem neki a házamba. Igen ám, csak hogy ő ezúttal kétezer dollárt visz el tőlem! Ennek ellenére, mivel tudom, hogy meg kell bocsátanom neki, továbbra is jóindulattal vagyok irányában, úgy bánok vele, mintha semmi rosszat nem tett volna, és engedem, hogy továbbra is szabadon járjon-keljen az otthonomban. Nem meglepő módon, legközelebb tízezer dollárral rövidít meg engem. Ha ezt hagyom még egy darabig, hamarosan házam se marad, és még ha Krisztus lelkülete van is bennem, valami a szívem mélyén egyre inkább háborogni kezd. Valójában a barátommal való kapcsolatomban rohamléptékben romlik, mert bizalom híján senkivel sem lehet jó viszonyt fenntartani!

Az a minimum, hogy az illető legalább ennyit ki tudjon jelenteni: „Elismerem, hogy hibáztam, és sajnálom.” Ha ezt megteszi, akkor legalább van egy alap, amin a kapcsolatunkat újra felépíthetjük. Lehet, hogy ennek ellenére újra lopni fog tőlem, de a bocsánatkérése alapján

Hajnalcsillag

legalább tisztában vagyok vele, hogy nem akarattal teszi. Ha nem szántsándékkal cselekszik ellenem, és tudom, hogy bánja, akkor legalább van alapom arra, hogy visszafogadjam, mert tudom, hogy szeretne megjavulni.

Akkor van baj, ha azt sem akarja elismerni, hogy valami nincs rendjén. Amíg nem vallja be és nem bánja meg, hogy valamit rosszul tett, addig legjobban teszem, ha az ajtóm közelébe se engedem!

Hasonlóképpen, a megbocsátás bibliai értelme szerint Isten sem állítja helyre a kapcsolatunkat, amíg nem ismerjük el, hogy hiba van bennünk. Megbánjuk vétünköt, és ezt mondjuk: „Istenem, olyat tettem, amivel megbántottalak téged. Nem tudom, hogyan tehetném jóvá, de sajnálom, hogy megsértettelek.” Isten pedig így válaszol: „Így már van alapja annak, hogy ismét barátok legyünk. Soha nem vártam el tőled, hogy többé egyszer se bukj el, hiszen nyomorult féreg vagy, aki nálam nélkül semmi jót nem tehetsz – de ha elismered, hogy az én segítségemre van szükséged, akkor van közünk egymáshoz.” Ezért mondja Isten, hogy meg kell térnünk, és meg kell bánnunk vétkeinket.

Ebből is láthatjuk, hogy a megbánás, a megbocsátás és a megtisztítás egymástól valójában el nem különíthető események. Alapvetően mindegyik ugyanannak a tapasztalatnak egy-egy sajátos oldala. A Biblia azt mondja Kol 2:10-ben, hogy „*ti Ő benne vagytok bételjesedve*”. Amikor Krisztusban Istenhez járulunk, bocsánatot nyerünk, elkülönítettünk, és megtapasztalhatjuk a teljes élet gazdagságát. A bibliai értelemben vett megbocsátást ezért leginkább a „megbékélés” szóval lehet helyettesíteni. Egy olyan folyamatot jelöl, amely során az ember és Isten kapcsolata helyreáll, minden árny és akadály eltűnik. Nem arról szól tehát, hogy Isten viszonyulása változik meg.

Korlátolt elgondolások

Igaz ugyan, hogy a Biblia olykor olyan kifejezéseket használ, amelyek azt a benyomást kelthetik, mintha Isten hozzáállásában kellene végbemennie valamiféle változásnak. De fel kell tennünk a kérdést: vajon Isten azt

akarja, hogy ezeket a kijelentéseket csak felszínes értelmük szerint fogadjuk el, vagy Istennek a Szentírás egészéből kirajzolódó képét tartjuk szem előtt? Nagyon fontos, hogy a Biblia egész kinyilatkoztatását figyelembe vegyük, és ne csak egy-egy kiálló részletre korlátozódjon gondolkodásunk.

Amikor Jézust arról kérdezték, elbocsáthatja-e az ember a feleségét akármilyen okból, Ő határozott nemmel felelt. Erre viszont rávágta, hogy maga Mózes adott engedélyt a válásra, akármilyen csekélység okán is. Jézus válasza figyelemreméltó: „*Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte volt meg.*” (Mt 19:8) Tényleg Mózes volt, aki önhatalmúlag engedélyezte a válást? Távol legyen: a parancsolatok egyenesen Istentől származtak – valójában maga Krisztus volt az, aki Mózes által rendelkezéseket hozott a Sínai-hegynél. Jézus nem változtatta meg és nem vonta vissza tulajdon kijelentését, de nem is mondott neki ellent. Gyakorlatilag így szólt: „Volt egy korszak, amikor korlátolt elgondolásaitok miatt a gyermeki érvelésnek engedtem teret, s ennek fényében bántam veletek. Most azonban eljött az ideje, hogy nagyobb világosságot nyerjétek, és jobban megértsétek Istent és valódi szándékait. Isten szeretne nagyobb világosságra vezetni benneteket valódi természetét illetően, de ehhez fel kell adnotok szűk látókörű nézeteiteket.”

Sokan közülünk még ma is számtalan dologban az Ó Szövetség behatárolt látásmódja szerint gondolkodnak! Való igaz, hogy az Ó Szövetségben nagyobb hangsúlyt kap a bűnök megbocsátása, mint azok eltávolítása; ha azonban Jézus és az apostolok életét, tanításait tanulmányozzuk, megérthetjük, hogy az evangélium valójában a bűn – és a bűnös természet – eltávolításáról szól, nem pedig az egyes bűnök elnézéséről. Ha valaki az Ó Szövetség idején lopott, akkor azért a konkrét cselekedetért nyerhetett bocsánatot. Odavitt egy bárányt Istenhez, amivel kifejezte: „Sajnálom, hogy loptam.” Majd megölte a bárányt, és ezzel a szóban forgó bűnös cselekedete bocsánatot nyert. Ugyanakkor lehetséges, hogy szívében továbbra is megmaradt a gonosz kívánság, és lehet, hogy közben felebarátjának feleségére is szemet vetett. Az áldozatok soha nem tudták elvenni a bűnt, pusztán csak az egyes cselekedetek miatt érzett bűnbánatot fejezték ki.

Az igazi probléma

Az Ó Szövetségben minden egyes törvényszegés önálló bűnnek számított; az Új Szövetség azonban a bűn nagyobb mélységeire világít rá. Azt mutatja meg, hogy a probléma nem ott kezdődik, mit teszünk – nem az egyes bűnökkel van a fő gond. E probléma megoldása érdekében nem elég pusztán a lopást, a gyilkosságot vagy a hazudozást megszüntetni. Egészen a forrásig kell visszamenni, ahonnan mindezek a gonosz cselekedetek származnak. Jézus világosan rámutatott a lényegre:

„Monda továbbá: A mi az emberből jó ki, az fertőzteti meg az embert. Mert onnan belőlről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: Mind ezek a gonoszságok belőlről jönnek ki, és megfertőztetik az embert.” (Mk 7:20-23)

Egyszer hallottam egy történetet egy asszonyról, aki minden héten eljárt imakörre, és minden alkalommal ugyanazt az imát mondta el: „Uram, kérlek, vedd el ezeket a pókhálókat a szívemből.” Eleinte mindenki őszinte áment mondott, de miután a kérés hétről hétre, hónapról hónapra változatlanul ismétlődött, az ámenek egyre haloványabbak lettek. Végül egy este az egyik testvér így imádkozott: „Uram, kérlek, **öld meg** azt a pókot, ami testvérnőnk szívében állandóan pókhálókat sző!”

Nem a pókháló jelentik a probléma forrását, hanem a pók. Ugyanígy nem a rossz cselekedeteinkkel van a baj, hanem azzal a természettel, amiből ezek a cselekedetek fakadnak. Tetteink csak azt mutatják meg, kik is vagyunk valójában.

Kétségtelen tény, hogy a vég idején zajló ítélet magában foglalja majd cselekedeteink átvizsgálását. Ez azonban nem azért történik, mert a tetteink jelentik a központi kérdést. Ezek csupán kifejezik természetünket: vagy azt bizonyítják, hogy egy elveszett bűnös testi gondolkodásmódja él bennünk, vagy azt, hogy Krisztus természete uralkodik, amely minden

újjászületett keresztény öröksége. A cselekedeteink kerülnek tehát vizsgálatra, de nem azok miatt fogunk üdvözülni vagy elveszni, hanem a Krisztussal való kapcsolatunk alapján. Az a lényeg, hogy testi vagy lelki természetünk van-e.

Az Ó Szövetségben Isten az Ő igazságát közvetetten, jelképek révén nyilatkoztatta ki. Arra tanította népét, hogy a bűn a halál okozója: minden egyes bűn egy állat halálát eredményezte! A Biblia azonban világossá teszi, hogy a bakok és bikák vére soha nem képes eltörölni a vétkeket. **A megbocsátás önmagában nem oldotta meg a problémát**, sőt, nem is azt kezelte. Egyszerűen csak rávilágított, hogy a rossz forrása nagyon mélyen rejtőzik. Az Új Szövetségben láthatjuk meg a dolgok lényegét: Isten nem pusztán a cselekedeteinkre akar fátylat borítani, hanem a megfertőződött gyökeret akarja kivágni.

Miért kellett Jézusnak meghalnia?

Azért kellett Jézusnak meghalnia, előtte pedig magára vennie emberi természetünket gyengeségeivel együtt – azért kellett isteni természetét egyesítenie az emberi természettel, hogy az isteni legyőzhesse és megölhesse a bűn törvényét az emberi természetben, és ezáltal egy olyan új emberi életet hozzon létre, amelyben a bűn már legyőzött ellenfél.

Jézus ezt mondja: „Íme az életem, elfogadod?” Ha úgy döntünk, hiszünk neki, akkor megkapjuk ezt az életet, egyesülünk Vele hit által, és Ő megteszi értünk azt, amit mi képtelenek lennénk megtenni. A Biblia Róma 8-ban beszél erről:

„Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhóztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:3-4)

Nem csoda, hogy Pál apostol így kiáltott fel: „**Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!**” Isten örök életet adott nekünk, és

Hajnalcsillag

ez az élet az Ő Fiában van. Isten ajándéka – isteni és emberi élet egyszerre –, amely a megváltott emberiség új Atyjától származik, aki megnyerte számunkra a küzdelmet, és most győzedelmes életét ingyen, ajándékképpen nekünk adja.

Meg tudjuk változtatni igyekezetünkkel a szerecsen bőre színét? Eltávolíthatjuk a párdúc foltjait? Csak Isten képes erre a csodára, embernek soha nem sikerülhet. Nem hagyhatta üdvösségem kérdését az én kezemben: nem hagyhatta rám, vajon elérem-e, hiszen én magam soha nem érdemelhettem volna ki. De hálát adok Istennek, hogy a Fiát nekünk ajándékozta!

Mindnyájunkat átok sújtott Ádám vétke miatt, de Isten ezt mondja: „Nem azért küldöm el a fiamat, hogy kárhoztassa, hanem hogy megmentse a világot. Megteszem értetek azt, amit ti képtelenek lennétek megtenni, és csak annyit kérek tőletek, hogy higgyetek.” A legcsodálatosabb az egészben, hogy a leghitványabb ember is képes hinni, mert mindnyájan rendelkezünk azzal a képességgel, hogy Isten szavát olvasva elhiggyük, amit mond: „Ha hiszel abban, amit megtettem érted az én Fiamban, és elfogadod kegyelmemet, ajándékomat, akkor üdvösséget nyersz.”

Ha a dolgokat a törvény és az Ó Szövetség szemszögéből szemléljük, akkor a megváltás terve csupán jogi eljárásnak tűnik. A törvény nem kárhoztathat senkit pusztán azért, mert testi a gondolkodása, de kárhoztathat a bűnös cselekedetek elkövetéséért. A törvény nem azt kérdezi, mik vagyunk legbelül, valójában, mi van a szívünkben; hanem ezt kérdezi: „Mit tettél?” A törvény az egyes, konkrét cselekedeteket ítéli el, és ezzel arra sarkallja az embert, hogy a cselekedetek mércéje szerint, ne pedig a természete alapján ítélje meg önmagát. Ha a törvény felől akarunk Istenhez közeledni, akkor elmegyünk az igazi probléma mellett, és megmaradunk a parancsolatok követelményeinek szintjén. Kereszténységünk minden egyes részletét pedig szükségképpen az a téves gondolat határozza majd meg, hogy jogi kérdésről van szó.

Isten csodája

Látnunk kell, hogy a lényeg nem a törvény elvárásaira adott válaszunkban rejlik, hanem Isten természetünket megváltoztató munkájában – egy olyan csodában, amelyre **egyedül Isten** képes. Miután a hit általi megigazulás üzenetét kezdtem hangsúlyozni, valakitől a következő észrevételt hallottam: „Tudod, mire jöttem rá? Nagyon sok adventista tagadja az újjászületést. A nevelés általi üdvösségben hisznek.” És valóban, minél világosabban látom az érveket, annál inkább belátom, hogy a fenti észrevétel helytálló. Sokan azt tanítják, hogy ha gyermekkorodtól kezdve megkapod a megfelelő nevelést, akkor „belenevelkedsz” az igazságosságba. De akkor miért mondta Jézus, hogy „*ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát*”? Azért kell újjászületnünk, mert első születésünkön olyan természettel jöttünk a világra, amely ellenségeskedik Istennel szemben. A testi gondolkodásmód nem engedelmeskedik Isten akaratának, mert nem is teheti.

A keresztény élet maga a csoda: Isten műve és csak az Ő szent lelkének bennünk lakozása által valósulhat meg. Meg kell értenünk, hogy természetfeletti hatalommal kell kapcsolatba kerülnünk. A kereszténység nem csupán egy vallás a sok közül, amelynek követői filozofikus elméleteket tanulmányozva vánszorognak az áhított erkölcsi magaslatok felé, hiszen nem arról szól, hogy nemesebb erkölcsiséget tanít, mint más vallások. A kereszténység Istene a csodák Istene, és Ő egyik legnagyobb csodáját abban mutatja meg, hogy a testi gondolkodású bűnöst lelki gondolkodású szentté változtatja át!

Ádám behozta a világba a bűnt, Krisztus azonban elhozta az igazságosságot, megoldva ezzel a problémát. A halál volt az osztályrészünk, de Krisztus életet adott nekünk; kárhozat volt a sorsunk, de Ő nekünk adta igazságosságát.

Mi volt a törvény célja?

Mindezek fényében felmerül a kérdés: „Akkor viszont miért adatott a törvény?” Milyen szerepet játszik, hiszen a halál és a kárhozatás kérdése

Hajnalcsillag

egyedül Krisztusban oldódik meg? A Róma levélben ezt olvassuk:

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik:”
(Róm 5:20)

Más szavakkal: Ádám bűne kárhozatra ítélte az egész emberiséget. Mindnyájan éreztük „a bűn” következményeit. A törvény pedig azért jött be, hogy ezt a kárhozatast súlyosbítsa és tudatosítsa. Ádám bűne minden embert a kárhozatba sodort. Mindenki testi gondolkodásúvá vált, és csak gonosz cselekedetekre képes. A legtöbben azonban nem látják ezt. Isten azért hozta be a törvényt, hogy megmutassa, hogyan kellene viselkednünk. Ezért mondja a törvény: „Engedelmeskedj!”. Te pedig így felelsz: „Hát persze, hogy engedelmeskedem!” De a következő pillanatban már el is buksz, és rájössz, hogy benned van a hiba, ezért felkiáltasz: „Nem megy, nem tudok!” Így válik a törvény Krisztushoz vezető tanítómesterünkké.

Isten segítsen mindnyájunknak, hogy eljussunk arra a felismerésre, hogy amikor a törvény azt mondja: „Így és így kell tenned!”, akkor válaszunk a Krisztushoz fordulás legyen. Nem szabad leragadnunk a törvénytől, különben zsákutcába jutunk, és osztályrészünk csak a nyomorúság, gyötrődés, üresség és végül a halál lesz. A törvény célja az, hogy Krisztusra mutasson, és mi hit által megigazulhassunk. A törvénynek tehát megvan a maga, Istentől rendelt célja és feladata a megváltás tervében: de ez nem az, hogy megmenten minket, hanem hogy Krisztushoz vezessen, ráébresszen saját alkalmatlanságunkra és semmisségünkre, hogy végül Krisztus karjaiba vessük magunkat.

Igazságszolgáltatás

Ha gondolatmenetünket továbbra is az Ó Szövetség korlátolt rendszeréhez szabjuk, akkor szükségszerűen eljutunk ehhez a kérdéshez: „Mi a megbocsátás ellentéte?” Mi a következménye annak – az igazságszolgáltatás és a jog szűkített értelmezése szerint –, ha valaki nem nyer bocsánatot? Az igazságszolgáltatás megköveteli az illető elítélését.

Ha valaki nem nyer bocsánatot, akkor az igazságszolgáltatás rendszere lép működésbe. Mi ezen a szinten tudjuk emberi társadalmainkat szabályozni, mert képtelenek vagyunk egymás szívét megváltoztatni. Ez persze egyáltalán nem jelenti azt, hogy a jogrendszerek eleve elvetendőek lennének, hiszen a Biblia mondja, hogy Isten rendelése szerint a *gonosznak rettegésére* jöttek létre. Ahol az embereknek nincsenek természetes késztetések a jó cselekvésre, ott fegyelmi intézkedéseket kell életbe léptetni a rend megőrzése érdekében.

A törvény azokhoz szól, akik természet szerint ellene szegülnek. A törvény nem az igazakért van (1Tim 1:9)! Ha a korlátolt jogi rendszerek szintjén gondolkodunk, akkor azt láthatjuk, hogy a megbocsátás ellentéte az igazságszolgáltatás és a kárhoztatás. A mi világunk jogrendszerei ezen elv szerint működnek. Tegyük fel, hogy valaki megölt egy embert negyven esztendővel ezelőtt, de tíz évvel később megtért, keresztény lett, élete gyökeresen megváltozott, és mintapolgár lett. Minden gyilkos indulata megszűnt. A rendőrség azonban felfedi régi büntetését. Mi történik vele? Bizonyára elítélik, és ha olyan országban él, akkor talán ki is végzik. Az, hogy most mi van a szívében, az egyáltalán nem számít, csak a negyven évvel ezelőtt elkövetett cselekedetét vizsgálják. A törvénynek érvényt kell szerezni – így működik az igazságszolgáltatás.

Amikor az emberek jogi szempontból közelítik meg a megváltást, automatikusan saját korlátolt elképzeléseiket vetítik ki Istenre, és viszonyulásában, indítékaiban emberi szintre alacsonyítják le Őt. Az efféle téves elgondolásokból nőttek ki az olyan elméletek, mint az „örökké égő pokol” tana. Azok, akik ezt a rettenetes tant képviselik, azt mondják, Isten ítélete olyan szigorú, hogy ha valami rosszat teszel, és véletlenül elfelejtesz érte bocsánatot kérni, akkor Isten a végtelenségig az örökké égő tűzben fog sütögetni! Erre mondják: „Hiszen megköveteli az isteni igazságszolgáltatás!” Miféle zsarnoki „igazságszolgáltatás” volna ez, ha még Isten is kénytelen alávetni magát neki, és olyan dolgokra kényszerül, amelyek teljesen ellentétesek az Ő szeretetteljes és irgalmas természetével!

Ez az eredménye, ha a nagy küzdelmet és a megváltás tervét jogi kérdéssé alacsonyítjuk le. A hetednapig Adventisták ennek egy módosított változatát

Hajnalcsillag

vallják. Mi ugyan nem tanítjuk az örökké égő pokol tanát, mégis ugyanabban a rugalmatlan rendszerben hiszünk, ami a cselekedetek, a törvény és a büntetések kérdése körül forog, miközben Isten mindig is arra törekedett, hogy a bűn következményeit (nem pedig büntetését) hárítsa el.

Tagadhatatlan, hogy az Ó Szövetségben a bűnös cselekedetek és a büntetések álltak a középpontban. A törvény a Sinai-hegynél adatott, és ahol törvény van, ott büntetéseket is ki kell szabni. Isten tehát hatályba helyezett egy büntető törvénykönyvet is tartalmazó jogrendszert; azonban a háttérben jóval magasabb szinten akarta megoldani a problémát: az ősbűn következményeinek szintjén.

Ádám halált és romlást hozott az emberi családba. A bűn valódi következménye az Istentől való elszakadás, ami végül halálhoz vezet. Valójában a bűn öl meg minket: nem azért, mert Isten úgy dönt, hogy eltaszít minket magától, bántalmaz és megsebesít; hanem azért, mert maga a bűn képez akadályt Isten és ember között, s ez végül halálunkat eredményezi.

Ha megvizsgáljuk olyan bibliai hősök életét, akik sosem haltak meg – mint Énókh vagy Illés –, akkor azt láthatjuk, hogy Isten az ő életükben megsemmisítette a bűnt. Mózes is majdnem bekerült ebbe a csoportba – nem sok híja volt, hogy soha ne kelljen meghalnia –, azonban a végén az önzés (a bűn) mégis erőt vett rajta, Isten ezért nem engedhette be őt az ígéret földjére. Az Úr azt akarta, hogy Mózes példája alapján megértsük a leckét, miszerint a legcsekélyebb bűn is képes elpusztítani minket.

Milyen fogalmak társulnak az emberi gondolkodás keretei között az igazságszolgáltatás témaköréhez?

1. **Büntetés:** Szorosan kapcsolódik a joghoz. De mit is jelent? Olyan **szenvedést**, amit valakire helytelen cselekedetei miatt rónak ki.
2. **Megtorlás:** Ezt a fogalmat is az igazságszolgáltatás témájához társítjuk. Azt jelenti, hogy a **szenvedést** az elkövetett vétség nagyságához mérten szabják ki.

3. **Bosszú:** Végül pedig itt van a bosszú, ami arról szól, hogy valakit azért bántunk, hogy saját megbántottság-érzésünket csillapítsuk.

Többnyire így képzeltük Istennek a teremtményeihez való viszonyulását, mert csak jogi szinten gondolkodtunk Róla. Ez alapján nem csoda, ha az emberek halálra rémülnek Tőle, és leginkább azért akarnak kedvében járni, hogy elkerüljék büntetéseit és bosszúállását. Azt gondolják, Isten szenvedést akar nekik okozni hibáik miatt, mégpedig bűneik arányában, és azt gondolják, hogy Ő az emberek bántalmazásával csillapítja le saját megbántott érzelmvilágát. Nem tudják, hogy mindeközben Isten vérző és megsebzett szívvel, kinyújtott karral kérlel: „Jöjjetek énhozzám, hogy életet adhassak nektek! Hát nem értitek, hogy szeretlek titeket és csakis azt akarom, hogy örökre megszabaduljatok bűneitektől, és így közös szenvedésünk egyszer s mindenkorra véget érjen?!”

Helyes Isten-kép

Az Új Szövetségben azt látjuk, hogy Jézus minden igyekezete arra irányul, hogy helyes képet adjon az emberiségnek Istenről, és segítsen megértenünk ezeket az igazságokat:

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.” (Jn 3:17-18)

Aki nem hisz, immár elkárhozott: nem Isten kárhoztatja, hiszen Ő soha nem kárhoztatott senkit. Az ember saját ellenségeskedése Istennel szemben – saját hitetlensége – kárhoztatja halálra őt: arra a nyomorúságos életpályára kényszeríti, amely elszakadt Istentől. Ez nem Isten akarata szerint van így, hanem azért, mert Ő nem tudja megmenteni azokat, akik nem hajlandók Hozzá menni.

Igaz ugyan, hogy Isten megölt embereket az Ó Szövetség idején, és Ő parancsolta meg több ezer ember halálát. Ezeket a tényeket egyetlen

Hajnalcsillag

komoly, Bibliát kutató ember sem tagadhatja. Ha azonban megértjük, hogy az Ó Szövetség egész rendszere csupán jelkép volt – minta és taneszköz –, akkor azt is belátjuk, hogy Isten eljárása az Ó Szövetségben nem ad pontos képet arról, milyen is az Ő jelleme valójában, és az akkori parancsolatai sem feltétlenül örök érvényű rendelkezések. Például Mózes halálával a Piszga hegyén a bűn rettenetes voltát akarta szemléltetni, nem pedig szolgálja végleges sorsát. Maga Isten keltette ismét életre, hogy örök életet adjon neki. Mózes számára a valóság Isten kegyelméből az örök élet volt, nem pedig az örök halál, amint azt törvényszegése miatti halála sugallta. Kétségtelenül számos ilyen, tanító célzatú eset történt abban a korban, ill. rendszerben. Ezért szükséges, hogy amikor emberek örök sorsáról gondolkodunk, akkor elsősorban Isten szeretetét és kegyelmét vegyük számításba, ne pedig a törvény rendszerét, vagy Istennek az Ó Szövetség ideje alatti bánásmódját.

„Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Róm 8:15-16)

Bizonyosságod van abban, hogy Isten az Atyád – Édesapád, Apukád? Tudsz Vele szabadon, nyíltan és fenntartások nélkül beszélgetni, tudva, hogy a Mindenható mérhetetlen szeretettel szeret, és lehajol hozzád, hogy Barátod legyen? Feltárult előtted az Ő szíve?

Nem a félelemnek lelkét kaptuk, úgyhogy semmi fenntartásnak nincs helye a mi csodálatos Istenünkkel való kapcsolatunkban! Szeresd Őt, ragaszkodj Hozzá és higgy ígéreteiben, mert csodálatos dolgokat tartogat számunkra!

A törvény és a szövetségek

Ellen G. White

Isten ígérete alapján azóta létezett [az örökkévaló szövetség], mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.

Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban Ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sinai hegyen kötötte meg Izraellel...

Ha pedig az ábrahámi szövetség már magában foglalta a megváltás ígérését, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sinai hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak őt szeressék és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára – ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott –, **hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket.** Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket...

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. **Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem**

Hajnalcsillag

elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. **Mindezekre meg kellett tanítani őket.**

Isten elvezette őket a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmesség feltételének teljesítésétől függően áldások ígéretével: *„Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; [...] És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép.”* (2Móz 19:5-6) A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy **Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása.** Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. **Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni** és ezért merték kijelenteni: *„[...] Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk.”* (2Móz 24:7) Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémületen remegtek a hegy előtt. **Am csak néhány hét telt el, és máris megszegették Istennel kötött szövetségüket** és leborulva imádták a faragott képet. ***Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegetek.*** Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát...

Az Ószövetségnek ezek voltak a kifejezései: Engedelmeskedj és élsz!: *„És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet [...] melyeket az ember ha cselekszik, él azok által”* (Ez 20:11; 3Móz 18:5), de *„Átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek ígéit, hogy cselekedje azokat!”* (5Móz 27:26). Az Újszövetséget *„jobb ígéretekre”* fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretére, **hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel...**

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. ***Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát!***

(Pátriárkák és próféták, A törvény és a szövetségek c. fejezetből; kiemelések a szerkesztőtől)

Szövetségek

Pozsár László

Amikor hosszú évekkel ezelőtt valaki először beszélt nekem a Bibliáról, az egyik első dolog, amit megtudtam, hogy a Biblia két részből áll. Az egyik részt Ó Szövetségnek, a másikat pedig Új Szövetségnek hívják. Azóta sokszor használtam ezt a két szót, de csak nemrég szembesültem azzal, hogy ennek a két szónak a valódi jelentése mennyire jelentőségteljes mondanivalót hordoz.

Ebben a tanulmányban ezzel a két szövetséggel foglalkozunk. Térjünk is rá mindjárt az első szövetségre! Mózes 5. könyvében ezt olvassuk:

„Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreben.”
(5Móz 5:2)

Ebből az igéből látjuk, hogy kik kötötték ezt a szövetséget: Az egyik fél Isten volt, a másik fél pedig azok, akik ezt mondják: *„Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreben.”*

Hogy miben állt ez a szövetség, azt könnyen megállapíthatjuk, ha tovább olvassuk a fejezetet.

„...Színről színre szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből. ... Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéből, a szolgálatnak házából. Ne legyenek neked idegen isteneid én előttem. Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben...” (5Móz 5:4-8)

Nem idézzük tovább, láthatjuk, hogy itt a Tízparancsolat következik. A szövetség tartalmának lényegét tehát a Tízparancsolatban találjuk. A szövetséget pedig Isten kötötte mindazokkal a zsidókkal, akiket Ő maga hozott ki *„Egyiptomnak földjéről, a szolgálat házából”* – ahogy ezt a szövetség első mondata leszögezi. Ők voltak azok, akik hallva a szövetség

Hajnalcsillag

tartalmát, ezt mondták:

„Mindazokat a dolgokat, amelyeket az Úr parancsolt, megcselekedjük.” (2Móz 24:3)

Ez tehát egy szabályos szövetségkötés volt, amelynek feltételeit Isten a zsidó nép elé tárta, és a zsidó nép szabad elhatározásból vállalta ezeket a feltételeket. Ez a szövetség parancsolatokat tartalmazott, amelyeket a zsidó népnek meg kellett tartania. Ennek fejében pedig Isten kötelezettségeket vállalt a zsidó nép felé. Nézzünk egy példát:

„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked.” (2Móz 20:12)

Láthatjuk, hogy a mondat első fele leírja a zsidók kötelességét, a második fele pedig tartalmazza azt, amit Isten ígér ennek fejében. Pál apostol azt mondja erre, hogy ez *„parancsolat ígérettel”* (Ef 6:2). Aki alaposan megvizsgálja a Tízparancsolatot, az még több ígéretet is fog találni benne.

Valójában a szövetségkötés szövege nem csak a Tízparancsolat. Isten részletesen a zsidók elé tárta kötelességeiket, és részletesen elmondta azokat az áldásokat is, amelyekben részesíteni fogja őket, ha teljesítik parancsolatait. Sőt, azt is részletesen elmondta, mire számíthatnak azok, akik – miután belépnek a szövetségbe – nem tartják meg, amit vállaltak. A szövetségkötésnek ezek a részletei főként 2Móz 20-23 és 5Móz 26-28 fejezeteiben olvashatóak. Tanulmányunk szempontjából most azonban elég, ha erre emlékezünk: Az Ó Szövetség parancsolatokat tartalmazott, és Isten áldásokat ígért mindazoknak, akik ezeket a parancsolatokat megtartják.

Ahogy láttuk, a szövetséget Isten eredetileg a zsidó nép egy nemzedékével kötötte. A későbbiekben mások is beléptek ebbe a szövetségbe, mindenekelőtt a zsidó nép gyermekei. Azoknak az embereknek a testi leszármazottai, akik a Sinai hegynél kötött szövetségnél jelen voltak, születésüktől fogva részesévé váltak ennek a szövetségnek. Gyermekeik alatt megismerték Isten parancsolatait és az áldásokra tett ígéreteit, és elfogadták azok érvényességét a maguk életére nézve. Így a szövetségbe újabb és újabb nemzedékek léptek be, évszázadokon keresztül.

Azt is láttuk, a szövetség lényege abban állt, hogy Isten áldásokat ígért, amelyeket azok nyerhettek el, akik a parancsolatokat megtartották. Így felmerül egy kézenfekvő kérdés: Vajon hányan voltak, és kik, akik a szövetségben foglalt parancsolatokat megtartották, és ezáltal áldást nyertek? Zavarba ejtő tény, hogy ha végigtekintünk a zsidó nép történetén a Biblia feljegyzései alapján, akkor nem találunk ilyen embert. Még azok életében is, akikről később a „hit hősei”-ként olvasunk a Zsidókhöz írt levél lapjain, törvényszegésekre bukkanunk. Sőt, máshol azt olvassuk: „**minden** fej erőtelen” és „**mindenek** vétkeztek”.

Ki teljesítette a feltételeket?

Valójában egyetlen ember volt, aki életének minden percében összhangban volt az Ó Szövetség parancsolataival, így cselekedeteiért méltán igényelhetné az áldásokat: Jézus Krisztus. Az emberiség fennmaradó része szégyenletesen megszegte az Ó Szövetség követelményeit, így csupán átkot és halált vonhatott magára cselekedeteivel. Ugyanis a parancsolatok megszegésének ez volt a következménye. Ilyen módon tehát az a cél, hogy az emberek áldást nyerjenek, az Ó Szövetség által nem teljesült. Isten ezért egy másik szövetséget ígért:

*„Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. Nem ama szövetség szerint, a melyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, amelyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Égyiptom földéből, de akik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr. **Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek.**” (Jer 31:31-33)*

Ha figyelmesen olvassuk a szöveget, akkor látjuk, hogy ez a szövetség nem tartalmaz parancsolatokat. Amikor Isten erről az új szövetségről beszél, akkor kizárólag arról ír, amit Ő cselekszik. A Sinai hegynél kötött szövetség óta eltelt évszázadok történetéből egyértelművé vált, hogy az emberek alkalmatlanok arra, hogy a saját cselekedeteik által áldásokat

Hajnalcsillag

nyerjenek. Ennek hátterén érthető, hogy az Új Szövetség nem az emberi erőfeszítésekre alapoz, hanem kizárólag arra épít és azt foglalja magában, amit Isten tesz az emberért. Minthogy az ember nem tudott olyan életet élni, amely megfelelt volna az isteni törvény által bemutatott mércének, így nyilvánvaló, hogy magának Istennek kellett megtennie az emberért azt, amit az embernek nem állt hatalmában megtennie. Nézzük meg pontosan, mit mond még Isten arról, mit fog tenni az Új Szövetségben:

„És adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és adok nékik hússzívet; Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizték és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök.” (Ezék 11:19)

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimba járjatok és az én törvényeimet megőriztétek és betöltsétek. És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és lesztek nékem népem s én leszek néktek Istenetek.” (Ezék 36:26-28)

Az ígéretek tehát: Isten új szívet ad, és Ő megcselekszi, hogy parancsolataiban járjunk.

Ezek a szavak a teljes megoldás határozott ígérését jelentették mindazoknak, akik Jeremiás és Ezékiel korában éltek. Láthatjuk, hogy pontosan arra tett Isten ígérte, amiben az emberiség a legnagyobb szükségét szenvedte: *„azt cselekszem, hogy... az én parancsolataimba járjanak”*.

Ugyanakkor azok számára, akik abban az időben éltek, homályba burkolózott az, hogy Isten **hogyan** tudja mindezeket megcselekedni. Mi azonban, akik az Új Szövetség megalapítása után élünk, erről már lényegesen többet tudhatunk. De mielőtt erre rátérnénk, szükséges, hogy megvizsgáljunk egy egyszerű, de mégis kevésbé értett törvényszerűséget.

A fa és a gyümölcse

Olvastuk, hogy a Szentírás szerint „*minden ember vétkezett*”. Vajon mi az oka annak, hogy az emberek gonosz dolgokat tettek és tesznek? Egy alkalommal Jézus így válaszolta meg ezt a kérdést:

„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások.” (Mt 15:19)

Eszerint mindannak, amit cselekszünk, sőt, annak is, amit gondolunk, bennünk van a forrása. Mindaz, amit gondolunk és teszünk csupán kifejezi azt, hogy milyenek vagyunk valójában. Ugyanerre a törvényszerűsége máshol így világít rá Jézus:

„Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.” (Mt 7:17)

Jézus itt az emberi cselekedeteket hasonlítja a fa gyümölciséhez. Ha egy fa rossz gyümölcsöket terem, akkor nyilvánvaló, hogy az alapvető baj a fával van, és nem a gyümölcssel. Minden növény a maga fajtája szerint hoz termést. Természetesnek vesszük, hogy ha bogáncs akad a ruhánkba, annak az az oka, hogy egy bogáncskóró mellett mentünk el és nem egy szőlőtőke mellett. Ez a példázat arról szól, hogy ugyanilyen természetes módon fakadnak belőlünk a természetünkre jellemző cselekedetek.

Bizonyára senki nem várja, hogy egy bogáncskóró valaha is szőlőt kezdjen teremni. Mégis milyen sokan várják önmaguktól, vagy embertársaiktól, hogy egyszer csak ugyanaz az ember, aki addig oly sok gonoszságot tett, hirtelen elkezd rossz cselekedetek helyett jókat cselekedni! Lehetetlenség ez, éppúgy, ahogyan a bogáncsnak lehetetlen szőlőt teremnie.

Ahhoz, hogy szőlőt szedhessünk, szőlőt kell ültetnünk, mert csak szőlőtőke fog szőlőt teremni. Ugyanígy csak az az ember fog jó dolgokat gondolni és cselekedni, akinek a szíve jó, aki önmaga jó. Emlékezzünk csak:

Hajnalcsillag

„A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája.” (Lk 6:45)

Olyan fontos, és oly gyakran figyelmen kívül hagyott alapvető igazság ez, hogy szükségesnek látszik újra átgondolni: Az emberek beszéde és cselekedetei belülről, az ember szívéből, az emberből fakadnak. Ha azt szeretnénk, hogy megváltozzanak egy ember gondolatai, szavai, cselekedetei, ahhoz nyilvánvalóan az ember szívének, magának az embernek kell megváltoznia. De megtörténhet ez?

Minden bizonnyal! Csakhogy nem magunktól! Emlékezzünk, Isten pontosan ezt ígérte meg az embereknek:

„Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be...” (Jer 31:33)

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből...” (Ezék 36:26)

Jeremiás és Ezékiel sorai teljes összhangban vannak azzal, amit Jézus állít: Mindenekelőtt új szívre, új lélekre, új emberre van szükség, hogy aztán új cselekedetek fakadhassanak ebből az új szívből.

A helyzet az, hogy nagyon sokáig szembe haladtunk a dolgok természetes irányával. Oly sokáig azt hittük, hogy a cselekedeteinket kell megváltoztatnunk, hogy ezáltal mi magunk mások legyünk! Úgy hittük, jó dolgokat kell tennünk azért, hogy mi magunk jóvá váljunk. Azonban törvényszerűen kudarcba fulladt minden erőfeszítésünk, mert ez ugyanolyan lehetetlen, mint hogy valaha is szőlőt teremjen a bogáncs, vagy hogy a párdac eltüntesse a foltjait. Ezen az úton csak belefáradás és kétségbeesés várt ránk, vagy az a kísértés, hogy leszállítsuk a jóság és az igazság isteni mércéjét a magunk szintjére. De hála Istennek, Ő készített egy olyan megoldást, ami valóban működik! Új szívet és új lelket akar adni nekünk! De vajon hol van ez az új szív, és új lélek, amit Isten ígért, és hogyan lehet a miénk? Hogyan történik mindez?

Új Szövetség

Közelebb kerülünk a válaszhoz, ha felidézzük, mit mondott Jézus Krisztus arról az Új Szövetségről, amit Isten Jeremiás által ígért:

*„Hasonlóképen adta a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár **amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek kiontatik.**” (Lk 22:20)*

Jézus egy poharat tartott a kezében, amit a tanítványainak nyújtott, hogy azok fogadják el, és igyanak belőle. És miközben ezt tette, így szólt: **„Ez az én vérem, az új szövetség vére.”** Vajon mit jelent ez? Vajon mi volt a pohárban? Ha a történet részleteit megvizsgáljuk, akkor látjuk, hogy a pohárban természetesen nem vér volt, hanem must (Mk 14:25). Mivel valójában nem a vére volt a pohárban, Jézus itt nyilván jelképesen beszélt. Ha pedig ez jelképes beszéd, akkor szükséges, hogy megértsük a jelképet, amit használ. Mit jelképez a vér? A válasz: **„Mert a testnek élete a vérben van”** (3Móz 17:11) A vér az élet hordozója, az élet jelképe. Amikor Jézus a tanítványainak adta a poharat, arról beszélt, hogy a pohár tartalma az Ő életét jelképezi.

Eszerint tehát Jézus **a saját életét** nyújtja át jelképesen a tanítványainak. Azt kéri tőlük, fogadják el az Ő életét.

Különös dolog ez, mert az ó szövetségi rendeletek szerint szigorúan tilos volt bármilyen élőlény vérének elfogyasztani. Éppen azért, mert **„a testnek élete a vérben van”**. És Jézus itt mégis – bár természetesen csak jelképesen – azt kéri, hogy vegyék és igyák az Ő vérének. Jézus azt fejezi ki ezzel, hogy Ő a saját életét kínálja fel tanítványai számára.

A tanítványok – ahogy minden ember – természettől fogva gonoszok voltak. Mikor megszülettek, **„hiábavaló életet”** örökölték szüleiktől (1Pt 1:18). Az az élet, amit testi szüleiktől nyertek, romlott volt. Ebből az örökölt, romlott életből fakadt nagyravágyásuk, hitetlenségük, önhittségük, versengésük, és mindaz a sok emberi gyengeség, amely mindannyiunkra jellemző.

Isten látta, hogy egy új életre van szükségük, hogy abból az új életből új

Hajnalcsillag

cselekedetek fakadhassanak. A testi születésük által csak gonosz szívet, romlott életet örökölték. Arra volt tehát szükségük, hogy tiszta, szerető, jó, igazságos életet nyerjenek valakitől. De vajon kinek van ilyen élete, és hogyan adhatná azt tovább nekik?

Láttuk, hogy egyetlen olyan emberi élet volt, amelyről megmutatkozott, hogy összhangban van Isten törvényeivel. Egyedül a Jézusban lévő életből fakadtak szeretetteljes cselekedetek, önfeláldozás, jóság, igazságosság, vigasztalás. Erre az életre volt szükségük a tanítványoknak, és Jézus jelképesen pontosan ezt ajánlotta fel nekik, amikor átnyújtotta a poharat. Azt állította, hogy Isten az Új Szövetséget (hogy új szívet és új lelket ad nekik, hogy az Ő parancsolataiban járjanak) az ő vére, az Ő élete által valósítja meg. Jézus a saját tökéletes életét akarta ajándékba adni tanítványainak, és minden embernek. És ez a Jézusban lévő isteni élet az Ő halála által vált elérhetővé a tanítványok, és minden ember számára.

Nem csak értünk, *nekünk!*

A protestáns kereszténység egyik legáltalánosabban hirdetett tanítása, hogy amikor Jézus Krisztus meghalt a kereszten, akkor megoldást hozott arra a problémára, amit a bűneink jelentettek. Sok keresztény ének hirdeti, hogy az Ő vére „elmosta a bűneinket” vagy „Ő tisztára mosott a vérével”. A népszerű elgondolás szerint ez azt jelenti, hogy mindazt a rosszat, amit tettünk, Krisztus haláláért Isten megbocsájtja nekünk. Azonban ez az elgondolás felvet néhány zavarba ejtő kérdést. Az egyik ilyen kérdés ez: vajon valóban segítene rajtam pusztán az, ha a múltbeli rossz cselekedeteim többé nem léteznének?

Képzeljünk el egy kleptomániás embert, aki bíróság elé kerül. Sorozatos lopásaiért a bíróság 5 év fegyházra ítéli. Ha ennek az embernek elengedik a büntetését (mondjuk azért, mert valaki más leüli helyette) vajon ezzel megoldódott a problémája? Nos, talán igen, egészen addig, amíg másnap újra el nem kapják az ékszerüzletben... De vajon, ha mindig odaáll valaki, hogy leülje helyette az újabb és újabb büntetéseket, akkor megoldódott a problémája? Vagy akár, ha egy olyan országba költözik, ahol nem is büntetik a lopást, akkor megoldódott-e a problémája? Nos, nyilvánvalóan nem. Az a helyzet, hogy a lényegi probléma kezdettől fogva nem a

büntetéssel volt, hanem a bűnnel. Ha Krisztus csak a büntetéstől szabadított meg bennünket, de a bűntől nem, akkor ez valójában nem jelent megoldást a problémánkra. De – hála az Úrnak! – amint látni fogjuk, Ő tökéletes munkát végzett!

Jézus kereszthalálával korántsem ért véget mindaz, amit értünk tett. A kereszten Jézus odaadta az életét az emberekért, de valójában ez – a tanítványok életét szemlélve elmondható – közvetlenül nem hozott áttörő változást az életükben.

Azonban Jézus feltámadása után 50 nappal történt valami, ami gyökeres változást eredményezett. Jézus földi életének ideje alatt cselekedeteik sok emberi gyengeségről tanúskodtak, de attól a naptól kezdve egészen másképpen kezdtek viselkedni. Hatalommal és félelem nélkül szóltak Jézusról, csodák történtek általuk, és életük Krisztus tisztaságát és szeretetét tükrözte. Vajon hogyan volt lehetséges ez? Úgy, hogy pünkösöd napjától kezdve a tanítványok testében Krisztus élete nyilvánult meg. Csoda történt: a fa, amelyik eddig csak rossz gyümölcsöt termelt, hirtelen elkezdett jó gyümölcsöket teremni. Már nem Péter, János vagy Jakab volt, akik éltek, hanem Krisztus élete az övék lett, és ez az új élet hozott új gyümölcsöket. Miután Krisztus a keresztfán életét adta az emberekért, pünkösöd napjától fogva a saját életét adja az embereknek. Hadd hozzak egy példát!

A közelmúltban olvastam egy fiúról, aki születésétől fogva tolókcocsiban él. Mióta megszületett, a kezeit, a lábait, és a fejét alig-alig tudja mozgatni, így a tolókcocsit sem tudja hajtani. Ez a fiú iskolás volt, amikor egy jótékonyági futóversenyt rendeztek az iskolájában. Ő is nagyon szeretett volna részt venni, de ez lehetetlennek tűnt... Az első futóverseny óta mostanáig sok év telt el, és ez a fiú azóta közel 100 maratoni futóversenyen és 6 úgynevezett „ironman” (vasember) versenyen vett részt, sikerrel. Hogyan lehetséges ez? Nos, a megoldás nem más, mint a fiú édesapja. Minden egyes versenyen a fiú apja tolja futva a tolókcocsit, tekeri a kétszemélyes biciklit, vagy úszva, a mellkasán átkötött kötéllal húzza a gumicsónakot a benne fekvő fiúval maga után.

Ahogy ez a fiú soha egy lépést sem tudna megtenni, ugyanúgy mi sem

Hajnalcsillag

tudunk egyetlen jó cselekedetet sem véghezvinni. Valaki másra van szükségünk, aki képes rá.

Ez az a tapasztalat, amire szükségünk van, amire vágyunk, és amivel Isten bennünket is szeretne megajándékozni! De vajon hogyan részesülhetünk benne? Vajon a tanítványok hogyan részesültek benne?

Mi történt valójában pünkösdkor?

Pontosan az történt, amit Isten előre kijelentett:

*„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És **az én lelkemet adom belétek**, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimba járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ezék 36:26-27)*

Ebben az ígéletben Isten nem csak azt mondja meg, hogy új szívet és új lelket ad, hanem többet is mond: ez az új lélek, amit ad, **az Ő saját lelke!** Valójában ennek az ígéletnek a teljesedése történt meg pünkösdkor: Isten lelkét nyerték el mindazok, akik a felházban voltak, majd nem sokkal később több ezer ember, majd pedig mindazok, akik hittek Jézus Krisztusban szerte a világon. A kereszténység lényege és alapja volt ez a tapasztalat, mert büntelen emberi élet mindenkor csak Krisztus lelkéből fakadhatott.

Az egyetlen lehetséges megoldás a bűn problémájára, ha tökéletes isteni élet jelenik meg a mi emberi testünkben. Ezt az életet hozza el nekünk Jézus Krisztus személyesen, úgy, hogy lelke által a mi testünkben él. Bár a Biblia sok helyen igen világosan tesz bizonyosságot erről az igazságról, mégis mára fájdalmasan elhomályosodott ez az örömhír. Álljon itt ezért néhány bizonyíték:

Jézus előre megígérte személyes jelenlétét a tanítványoknak:

*„Nem hagylak titeket árvakul; **eljövök ti hozzátok**. Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. **Azon a napon***

megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek.” (Jn 14:18-20)

„Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk.” (1Jn 4:13)

A hívőben Krisztus lelke lakik, amely egyszersmind az Atya lelke is:

„De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Hogyha pedig Krisztus tibennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. De ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által.” (Róm 8:9-11)

„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?” (1Kor 3:16)

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele.” (1Kor 6:17)

Krisztus (lelke által) személyesen lakozik a hívőben:

„Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van?” (2Kor 13:5)

„Valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van.” (1Jn 4:2b)

„Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké [pszühé]; az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké [pneuma].” (1Kor 15:45)

Láthatjuk tehát, hogy bár testben Jézus kereszthalála után a mennybe ment, lelke által pünkösdi napjától fogva jelen van és él mindazokban, akik hisznek benne. Ez az egyetlen és tökéletes megoldás a bűn problémájára. Ugyanis ahogyan Jézus tökéletes emberi életet élt 2000 évvel ezelőtt itt a földön, Ő ugyanúgy ma is csak tökéletes életet képes élni mindazokban, akik hittel átadják neki az életüket. Pál apostol így vall erről:

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem.” (Gal 2:20)

Mélyreható megoldás

Mikor Keresztelő János Jézus szolgálatát készítette elő, így prófétált:

„A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett.” (Mt 3:10)

Ez a néhány szó nagyon pontosan fejezi ki azt, amit Isten Krisztus által tett: Nem bajlódott a romlott gyümölcsökkel, azaz a rossz cselekedetekkel. A fák gyökerét, a gonoszság forrását vette kezelésbe: A gonosz emberi szív helyébe szeretettel és igazsággal teljes isteni lelket ad, a saját lelkét.

Ez az az ajándék, amit nekünk is felkínál. Nem kér érte semmit, hiszen nem is tudnánk tenni érte semmit. Minden, amit tehetünk, hogy megköszönjük ezt a csodálatos ajándékot.

„A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van.” (Róm 10.6-8)

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8)

Örök élet

Valójában egyetlen olyan emberi élet van, amelyik alkalmas arra, hogy örökké létezzen. Ez az egyetlen, tiszta, emberi élet Krisztusé, Ez az egyetlen olyan emberi élet, amely összhangban van Isten törvényével. Krisztus azért lett emberré, azért halt meg, és azért támadt fel, hogy ezt az emberi életet létrehozza, és elérhetővé tegye számunkra. Amikor emberré lett, így szólt:

„Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9)

Jézus földi életében mindig összhangban volt a törvénnyel, hiszen a törvény a szívében volt. A törvényt *„igazán jelentette meg”* (mutatta be), hiszen az Ő szívéből **természetszerűen** fakadt mindaz, amit egyébként a törvény szavakkal kifejezett. Ő nem azért cselekedte a törvényt, mert kötelező volt számára, hanem azért, mert isteni életéből fakadtak a szeretettel teljes cselekedetek. Ő maga mondta: Nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem azért, hogy betöltse. Valójában a törvény mindig is Jézus Krisztus jellemének leírása volt, és most az, akiről a törvény szavai szóltak, végre valóságosan megjelent az emberek között, láthatóan, érezhetően, kézzelfoghatóan.

És most ezt az életet Jézus Krisztus felajánlja mindazoknak, akik hittel elfogadják azt. Ám ne feledjük egy percre sem, ez az élet sehol máshol nincs meg, csak Krisztusban:

„És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Jn 5:12)

Láthatjuk, hogy Krisztus az ő igaz és örök életét nem önmagától függetlenül adja, ez az élet egyedül Őbenne van. Tehát aki ezt az igaz és örök életet szeretné megkapni, annak magát Krisztust kell befogadnia. És akkor Krisztussal együtt, Krisztusban az övé lesz Krisztus élete, igazsága, ereje, tisztasága, bölcsessége, és mindaz, ami Krisztusé.

„Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.” (Ef 1:3)

Mivel a törvény cselekedeteiből az évszázadok alatt senkinek nem sikerült igazzá válnia, ezért egy másik szövetségre volt szükség, hogy az embert kimentse saját gonoszságából, és igazságot adjon neki. Így olvassuk ezt a Római levélben:

„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága... Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek.” (Róm 3:20-21)

Isten igazsága tehát megjelent, hogy a miénk legyen. Ez nem egy elméleti igazság, nem egy tanrendszer, sem pedig egy egyház vagy egy vallás vagy szertartások vagy akár jócselekedetek összessége, hanem **Isten igazsága: Jézus Krisztus**.

„Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!” (Jer 23:6)

Ő az, aki megjelent testben, és Ő az, aki ma zörget az ajtód előtt, és azt kérdezi, akarod-e, hogy veled legyen mától fogva minden nap? Szeretnél-e azzal élni, aki a világokat teremtette? Azzal, aki a testedet megformálta, aki előre gyönyörködött az arcodban, aki ott volt, amikor először sírtál fel, ott volt, amikor ma reggel felébredtél, és ott lesz, amikor utoljára hunyod le a szemed? Aki mindig szeretni fog, bármit is tettél vagy teszel? Szeretnél-e minden napot azzal tölteni, aki minden bánatodat és örömedet a szívében viseli? Szeretnél-e arra bízni a sorsodat, akinek a szeretete minden vétkeket elfedezi? Akire mindig számíthatsz, és aki soha nem szégyenít meg? Kell-e neked valaki, akit valójában az egész világ megvet, és akiért majd téged is megvetnek, ha befogadod? Ő a mi Megváltónk, Ő Isten szeretete. Ő Isten igazsága. Isten egyszülött Fia ma arra kér, töltsd vele az örökkévalóságot. Mit válaszolsz?

És mi a helyzet a Tízparancsolattal?

Mielőtt lezárnánk a tanulmányunkat, szükséges feltenni még egy kézenfekvő kérdést: Ha Isten áldásai kizárólag csak Krisztusban vannak, Ő pedig kizárólag hit által a miénk, akkor ez azt jelenti, hogy az Ó Szövetség többé nincs érvényben?

Ma sok keresztény úgy véli, hogy a Tízparancsolat érvényét veszítette. Sokan úgy érvelnek, hogy az Ó Szövetség csak a zsidóknak adatott, így a Tízparancsolat csak rájuk volt kötelező érvényű. Aki pedig az Új

Szövetség részese, arra nem érvényes az Ó. Eszerint akkor igazuk lenne?

Nos, ahhoz, hogy egy szövetség érvényes legyen valakire, kétségkívül szükséges a beleegyezése. Senki sem próbálna meg tartozást behajtani egy olyan szerződés alapján, amit a másik fél nem írt alá. Az Ó Szövetség kétségkívül a zsidó néppel kötött, így eszerint bárki (legalábbis aki nem izraelita vallású) nyugodt szívvel állíthatja, hogy őrá nem érvényesek az ó szövetségi rendeletek, a Tízparancsolatot is beleértve. Ugyanakkor eszerint nyilvánvalóan azokra az ígéretekre sem tarthat számot, amelyeket Isten az Ószövetségben adott. Pál apostol így fogalmaz:

„Mert a kik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el.” (Róm 2:12)

Másfelől viszont – kérdezhetnénk – miért is lenne szükség az Ó Szövetség ígéreteire, ha az Új Szövetség ígéreteit elnyerve mindent megkaphatunk?

De emlékezzünk csak, miben is áll valójában az Új Szövetség? Abban, hogy Isten mindent nekünk ad – Krisztusban. Az Új Szövetségben Isten egyetlen ajándékot ad nekünk, és ebben az egyetlen ajándékban pedig mindent nekünk ad. Ez az ajándék pedig az Ő egyszülött Fia.

Ha pedig mi egyé lettünk Jézus Krisztussal, akkor mindaz, ami az övé, a miénk is. Mindaz, aminek Ő részese, annak mi is. Róla pedig ezt olvassuk:

„...kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett...” (Gal 4:4)

Jézus tehát zsidó asszonytól született, így a törvény alatt lett, azaz a Tízparancsolat követelményei és ígéretei érvényesek a számára. Mi, ha az Új Szövetség részesei akarunk lenni, akkor Krisztust kell befogadnunk. Ha viszont befogadjuk Krisztust, akkor Őbenne mi is részeseivé válunk az Ó Szövetségnek.

Ugyanakkor mivel Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, ezért amikor bennünk él, akkor is örömet leli abban, hogy Isten akaratát cselekedje. Az Ő szíve a mi új szívünk, és az Ő szívében, az Ő *„keblének közepette”* van Isten törvénye. Így teljesedik be az ígélet, hogy Isten a mi szívünkbe írja az Ő törvényét.

Hajnalcsillag

„Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívékbe írom be...” (Jer 31:33)

Nem a mi dolgunk tehát, hogy állandóan a törvényre összpontosítva igyekezzünk jócselekedeteket kicsikarni magunkból. A mi dolgunk az, hogy higgyünk Krisztusban, és őrá figyeljünk.

*„Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy **higgyetek abban, akit ő küldött.**” (Jn 6:29)*

„Nézzén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbjára ült.” (Zsid 12:2)

Krisztus pedig bennünk is azért jön, hogy betöltse a törvényt, nem pedig azért, hogy eltörölje. Így Krisztusban teljesíti Isten azt az ígérését is, hogy mi betöltjük a törvényt.

„Azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ezék 36:27)

A Tízparancsolat törvénye tehát betöltésre kerül a hívő életében – mivel Krisztus tölti azt be. Az Ó Szövetség ígéreteinek áldásai így teljes joggal áradnak Krisztusra, mint aki megtartotta és megtartja a parancsolatokat. Rajta keresztül pedig mindezek az áldások – érdemtelenül – ránk is áradnak, mert Ő egyé tette Önmagát velünk.

Dicsőség az Úrnak mindörökké!

Kiadványok

Füzetek / Tanulmányok

A hit általi megigazulásról:

Igazán szabadok lehetünk + Törvény nélkül
Mi a bűn? + Mitől lesz az ember bűnössé?
Hit általi megigazulás +
A vízen járás művészete
Teremtés vagy evolúció
Hogy bepecsételtessék a bűn +
A végső engesztelés
Törvény alatt + Ígéret kontra törvény
A két szövetség
A három evangélium
Az élet Krisztusban
A hármas bizonyosság
Megtisztulás a bűn leprájából

Isten személyéről:

Az igazság Isten személyéről
Melyik az igaz Isten?
Hiszel-e a Szentháromságban?
Gondolatok Krisztus istenségéről
Megvonattak a korai záporok +
100 év Szentháromság
A halálos eretnokségek omegája
Néhány tény az omega-
eretnokséggel kapcsolatban

Az Egyházzól:

Babilontól az új Jeruzsálemig
A mennyei terv
Ez az egyház

Mp3 CD / Video-DVD / Xvid-DivX AVI DVD lemez

2009. 08. 06-09. Mónosbél (tábori előadások)

Előadók: David Clayton (Jamaica), Howard Williams (Jamaica), Vlad Ardeias (Románia)

2008. 07. 24-25. Miskolc („Ímhol jó a Vőlegény!”) + 2008. 07. 26-31. Miskolc (Nyári bibliai esték)

Előadók: David Clayton (Jamaica), Howard Williams (Jamaica), Ken Corklin (USA)

2007. 08. 21-26. Gyömrő + Miskolc (előadások)

Előadó: David Clayton (Jamaica)
[csak Mp3 CD]

Az Alfa és az Omega a hetednapos adventizmusban

Dokumentumfilm [Video-DVD]

A kiadványok ill. a *Hajnalcsillag* folyóirat előző és következő számai ingyenesen megrendelhetők a hátlapon található címen.

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>